

LBRIS

We know
books

Copyright © SIONO Editura

Toate drepturile rezervate. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor pe orice suport audio, video sau electronic fără acordul în scris al editurii, cu excepția citatelor scurte, mai mici de 100 de cuvinte, necesare pentru recenzii sau referințe.

SIONO Editura

*Bd. Ion Mihalache 93 - 105, Sector 1
București, România*

*office@sionoeditura.com
www.sionoeditura.com*

Redactor: Em Sava
Coperta: Radu Prodan

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PRODAN, RADU

Criptic / Radu Prodan. - București : Siono Editura, 2022

ISBN 978-606-95369-7-1

821.135.1

Radu Prodan

CRIPTIC

SIONO
EDITURA
București, 2022

PROLOG

Miercuri, 21 aprilie, ora 11.50 AM
Școala Elementară Benson
Odenton, Maryland

– Ți-am zis eu c-o să te aranjez în pauză! Gură mare ce ești! Mai faci și pe grozava, nu vrei să te amesteci cu noi, proștii! Turnătoareo!

Băiatul solid, cu mult mai masiv decât ar fi justificat-o cei 10 ani ai săi, rânji răutăcios și sfidător spre fetița care se așezase pe iarbă rezemată de trunchiul gros al unui platan. Fără să-l bage în seamă, ea deschise punga maronie și scoase un sandwich pe care începu să-l despacheteze încet.

– Ce s-a întâmplat, Brockmann, ți-a mâncat pisica limba? Parcă în clasă erai mai guralivă, acum ai amuțit? strigă din nou băiatul, care nu o slăbea din priviri.

Fetița mușcă din sandwich, cu ochii în jos, fără să reacționeze. Băiatul făcu doi pași spre ea și o înghionti răutăcios.

– Cu tine vorbesc, Brockmann! Nu mai face pe prințesa!

Ea ridică spre el ochii mari, incredibil de albaștri, apoi lăsă din nou capul în jos, continuând să mănânce fără nicio vorbă.

– Las-o în pace, Billy! strigă o altă fată. Tu ai făcut

prostia, n-o scoate pe ea vinovată! Și de când ești așa de grozav că te legi și de fete?

El se răsuci cu o figură răutăcioasă.

– Dacă nu-ți ții gura aia mare, Emily, s-ar putea să mă leg și de tine, așa că vezi-ți naibii de treabă! Idioata asta m-a turnat la Dufour și din cauza ei m-am ales cu consemnare trei ore!

Cealaltă față râse cu dispreț.

– Păi, eu ți-aș fi dat treiș'pe ore, nu trei. Ar trebui să fii recunoscător că te-ai ales doar cu atât. Și nu mă mai amenința, Billy Morton, pentru că altfel știi ce-o să pățești. Frate-meu abia așteaptă să te tăvălească nițel! N-ai învățat nimic după ultima bătaie pe care ai luat-o de la el?

Băiatul o privi crunt, cu o grimasă de răutate pe față, apoi făcu un gest de lehamite și se întoarse spre mica sa victimă.

– Ei, Brockmann! scrâșni el, cu un nou ghiont care îi azvârli fetei sandwich-ul din mână. După ce-o s-o încasezi, să nu uiți să plângi nițel pe umărul maică-tii, bine? Aoleu, râse el, crud, am uitat că maică-ta s-a curățat...! Urătă treabă, țâțâi el, fals compătimitor.

Un rânjet rău îi apărură pe față.

Copiii adunați în preajmă se priviră unii pe alții, dezgustați.

– Ce țăran..., spuse unul dintre ei, cu glas scăzut.

Fetița privi o clipă sandwich-ul de pe jos, apoi se ridică încet. Era micuță, aparent fragilă, cu fața ovală și trăsături frumoase, nasul mic, puțintel cărn și părul castaniu-roșcat, abia atingându-i umerii. Își ridică ochii mari și triști spre băiatul care o privea încrunțat.

– N-ar trebui să vorbești așa despre mama, răspunse ea încet.

El rânji și o înghionti violent.

– Și ce-ai să faci, prințeso, mă bați după ore?

În clipa următoare se încovoie brusc spre spate, cu degetul arătător prins ca într-o menghină și răsucit de mâna mică a fetei. O durere cumplită, ca o flacără, îi străbătu brațul. Gemu gros și încercă să scape, dar fetița îi dădu degetul peste cap, aparent fără efort. Căzu în fund cu un strigăt, incapabil să reacționeze.

– Cere-ți scuze, Billy Morton sau ți-l rup, spuse fetița, cu glas scăzut.

– Cățea! scrâșni el, încercând să se ridice. O să vezi ce-o să-ți fac! Pun eu mâna pe tine!

Ea ezită câteva clipe, apoi, cu o mișcare scurtă și sigură, îi îndoi degetul până i-l lipi de dosul palmei. Articulația trosni ascuțit. Băiatul scoase un urlet și se prăbuși în iarbă, tăvălindu-se și plângând. Copiii strânși în preajmă se holbară uluiți la găliganul doborât de o fetiță mai mică cu un cap decât el, apoi o priviră amuțiți pe cea care îl învinsese pe golanul renumit în toată școala.

Ea îl fixă câteva clipe și o lumină rece îi apărură, pentru o clipă, în ochi. Se aplecă și luă sandwich-ul din iarbă, îl puse înapoi în punga pe care o mototoli și o aruncă în coșul de gunoi din apropiere, apoi se îndreptă fără un cuvânt, cu capul în jos, spre intrarea în școală.

– Christine, întrebă o voce timidă, n-ar trebui să-l ducem la cabinetul medical?

Fetița se opri și se răsuci încet spre grupul de copii de unde pornise întrebarea. Ochii i se opriră o clipă pe agresorul său, care se tăvălea prin iarbă plângând ascuțit. Vocea ei mică răsună distinct.

– Poate să meargă și singur. I-am rupt degetul, nu piciorul.

PROLOG

Miercuri, 21 aprilie, ora 11.50 AM
Școala Elementară Benson
Odenton, Maryland

– Ți-am zis eu c-o să te aranjez în pauză! Gură mare ce ești! Mai faci și pe grozava, nu vrei să te amesteci cu noi, proștii! Turnătoarco!

Băiatul solid, cu mult mai masiv decât ar fi justificat-o cei 10 ani ai săi, rânji răutăcios și sfidător spre fetița care se așezase pe iarbă rezemată de trunchiul gros al unui platan. Fără să-l bage în seamă, ea deschise punga maronie și scoase un sandwich pe care începu să-l despacheteze încet.

– Ce s-a întâmplat, Brockmann, ți-a mâncat pisica limba? Parcă în clasă erai mai guralivă, acum ai amuțit? strigă din nou băiatul, care nu o slăbea din priviri.

Fetița mușcă din sandwich, cu ochii în jos, fără să reacționeze. Băiatul făcu doi pași spre ea și o înghionti răutăcios.

– Cu tine vorbesc, Brockmann! Nu mai face pe prințesa!

Ea ridică spre el ochii mari, incredibil de albaștri, apoi lăsă din nou capul în jos, continuând să mănânce fără nicio vorbă.

– Las-o în pace, Billy! strigă o altă fată. Tu ai făcut

prostia, n-o scoate pe ea vinovată! Și de când ești așa de grozav că te legi și de fete?

El se răsuci cu o figură răutăcioasă.

– Dacă nu-ți ții gura aia mare, Emily, s-ar putea să mă leg și de tine, așa că vezi-ți naibii de treabă! Idioata asta m-a turnat la Dufour și din cauza ei m-am ales cu consemnare trei ore!

Cealaltă fată râse cu dispreț.

– Păi, eu ți-aș fi dat treiș'pe ore, nu trei. Ar trebui să fii recunoscător că te-ai ales doar cu atât. Și nu mă mai amenința, Billy Morton, pentru că altfel știi ce-o să pățești. Frate-meu abia așteaptă să te tăvălească nițel! N-ai învățat nimic după ultima bătaie pe care ai luat-o de la el?

Băiatul o privi crunt, cu o grimasă de răutate pe față, apoi făcu un gest de lehamite și se întoarse spre mica sa victimă.

– Ei, Brockmann! scrâșni el, cu un nou ghiont care îi azvârli fetei sandwich-ul din mână. După ce-o s-o încasezi, să nu uiți să plângi nițel pe umărul maică-tii, bine? Aoleu, râse el, crud, am uitat că maică-ta s-a curățat...! Urâtă treabă, țâțâi el, fals compătimitor.

Un rânjet rău îi apărură pe față.

Copiii adunați în preajmă se priviră unii pe alții, dezgustați.

– Ce țăran..., spuse unul dintre ei, cu glas scăzut.

Fetița privi o clipă sandwich-ul de pe jos, apoi se ridică încet. Era micuță, aparent fragilă, cu fața ovală și trăsături frumoase, nasul mic, puțintel cărn și părul castaniu-roșcat, abia atingându-i umerii. Își ridică ochii mari și triști spre băiatul care o privea încrunțat.

– N-ar trebui să vorbești așa despre mama, răspunse ea încet.

El rânji și o înghionti violent.

– Și ce-ai să faci, prințeso, mă bați după ore?

În clipa următoare se încovoie brusc spre spate, cu degetul arătător prins ca într-o menghină și răsucit de mâna mică a fetei. O durere cumplită, ca o flacăra, îi străbătu brațul. Gemu gros și încercă să scape, dar fetița îi dădu degetul peste cap, aparent fără efort. Căzu în fund cu un strigăt, incapabil să reacționeze.

– Cere-ți scuze, Billy Morton sau ți-l rup, spuse fetița, cu glas scăzut.

– Cățea! scrâșni el, încercând să se ridice. O să vezi ce-o să-ți fac! Pun eu mâna pe tine!

Ea ezită câteva clipe, apoi, cu o mișcare scurtă și sigură, îi îndoi degetul până i-l lipi de dosul palmei. Articulația trosni ascuțit. Băiatul scoase un urlet și se prăbuși în iarbă, tăvălindu-se și plângând. Copiii strânși în preajmă se holbară uluiți la găliganul doborât de o fetiță mai mică cu un cap decât el, apoi o priviră amuțiți pe cea care îl învinsese pe golanul renumit în toată școala.

Ea îl fixă câteva clipe și o lumină rece îi apărură, pentru o clipă, în ochi. Se aplecă și luă sandwich-ul din iarbă, îl puse înapoi în punga pe care o mototoli și o aruncă în coșul de gunoi din apropiere, apoi se îndreptă fără un cuvânt, cu capul în jos, spre intrarea în școală.

– Christine, întrebă o voce timidă, n-ar trebui să-l ducem la cabinetul medical?

Fetița se opri și se răsuci încet spre grupul de copii de unde pornise întrebarea. Ochii i se opriră o clipă pe agresorul său, care se tăvălea prin iarbă plângând ascuțit. Vocea ei mică răsună distinct.

– Poate să meargă și singur. I-am rupt degetul, nu piciorul.

PARTEA ÎNTÂI

Cu un an mai devreme

Marți, 19 iunie, ora 3.00 PM
Agencia Națională de Securitate
Fort Meade, Maryland

Soneria interfonului bâzâi scurt.

– Domnule director, a sosit dr. Brockmann.

Martin Peterson, directorul Agenției, ridică ochii din dosarul pe care îl studia de ceva timp, își scoase ochelarii cu rame subțiri din oțel așezându-i pe birou, apoi se ridică, îndreptându-se spre ușa ce comunica cu anticamera. Zâmbi cald femeii ce aștepta lângă biroul secretarei și făcu un gest discret de invitație.

La cei 53 de ani ai săi, cu ochii cenușii ce priveau lumea de pe o față dură, cu maxilarele încleștate, cu cămașa albă deschisă la primii doi nasturi și cu mânecile suflecate, Peterson respira autoritate prin toți porii, autoritate pe care nu ezita s-o folosească ori de câte ori Agenția era supusă unor presiuni din afară. Avea puțini prieteni, ceea ce, în climatul vieții cotidiene de la nivelul funcției sale era deja surprinzător de mult. Numirea sa ca director al celei mai renumite și blamate agenții guvernamentale fusese o surpriză uriașă, inclusiv pentru cei care îi apreciau activitatea ca ofițer superior în marină. Bătălia de la Washington pentru postul de director al

NSA¹ fusese atât de feroce, încât Președintele nu văzuse altă posibilitate decât să numească un om fără mari afinități politice, o soluție de compromis, care ar fi trebuit, dacă nu să mulțumească taberele adverse, măcar să le forțeze la un armistițiu pentru următoarea perioadă. Nu fusese deloc așa. Aterizat din cabina de comandă a grupului său naval în biroul decizional al Agenției, Martin Peterson rezistase cu succes asalturilor neconținute ale exponenților politici din Washington care îl doreau fiecare de partea sa. Mai mult decât atât, într-unul din primele sale discursuri după numirea în funcție, Martin Peterson își anunțase deschis intenția de a transforma Agenția într-o instituție transparentă în care cetățenii să poată avea încredere, declarație ce aproape provocase infarcturi în serie prin birourile capionate de la Washington, D.C. precum și prognosticuri sumbre vizavi de durata prezenței sale la conducerea NSA. În ciuda tuturor previziunilor, Martin Peterson nu doar că își consolidase poziția, dar, mai mult decât atât, începuse să-și pună intențiile în practică, iar din acel moment, așa cum afirmase, sumbru, un congressman din Texas, „sezonul de vânatoare fusese deschis”. Cu toate acestea, directorului nu părea să-i pese de furtuna pe care o stârnise pe coridoarele puterii, ignorându-și în aparență numeroșii inamici care, începuseră să aibă crize de ficat și ulcer doar la auzul numelui său.

Femeia care aștepta în anticameră era micuță de statură, cu trăsături de o frumusețe ireală, cu ochi limpezi, albaștri și un corp care dădea ameteți oricărui bărbat între 16 și 99 de ani. Deși era îmbrăcată în combinația clasică de taitor și

¹ National Security Agency – Agenția Națională de Securitate (en.)

fustă într-o nuanță deschisă de gri, prezența ei numai gri nu era. Îi zâmbi fără reținere directorului Agenției.

– Vino înăuntru, surâse el.

Îi făcu un semn spre fotoliile din jurul unei măsuțe de cafea.

– Chiar mă întrebam dacă o să mai ieși vreodată din laborator. Ia loc, Elise. Bei ceva?

Femeia dădu ușor din cap, apoi făcu un gest spre pachetul de Camel de pe birou și râse îngăduitor.

– Nu te-ai lăsat de ele. Tu și Peter sunteți îngrozitor de greu de convins.

Martin Peterson ridică din umeri:

– Obiceiurile vechi mor greu. Ellen era exasperată și îmi smulsese promisiunea că voi încerca măcar, însă de când ea nu mai e...

Priviră amândoi fotografia înrămată de pe birou, de unde surâdea blând o femeie între două vârste, cu părul ușor argintat.

– A fost o femeie minunată. Tuturor ne e mult mai greu fără ea.

O aprobă în tăcere, apoi se așeză pe un fotoliu, de cealaltă parte a măsuței.

– N-ai venit doar să mă vezi, nu-i așa?

– Nu tocmai.

Ea făcu un gest spre servieta pe care o pusese lângă fotoliu.

– Am finalizat documentația pentru *Pixiedust*. Rezultatele ultimelor teste au confirmat ceea ce voiam: am reușit.

El o privi fix.

– Funcționează, Martin, reluă ea, zâmbind. N-am avut nici cea mai mică eroare, nicio reacție de respingere la

nivelul cortexului cerebral.

Martin Peterson respiră adânc.

– Ești sigură? Întrebă aproape șoptit.

Ea aprobă, entuziasmată.

– Nu pot fi mai sigură de atât, răspunse cu glas ferm.

L-am testat până și în culturi de celule nervoase extrase din masa cerebrală și nu doar că au început să comunice între ele, dar *Pixiedust* a preluat controlul, injectând seturi de instrucțiuni primare în toată rețeaua.

– Și subiecții vii?

Ea zâmbi.

– Toți sunt bine, sănătoși, fără modificări comportamentale.

Rămaseră amândoi tăcuți câteva momente, privind-se în ochi, apoi directorul Agenției se ridică, îndreptându-se spre una dintre ferestrele largi ale biroului. Privi câteva clipe afară, spre heliportul unde un elicopter se pregătea de decolare, apoi se întoarse.

– Cine mai știe de rezultatele finale?

– Nimeni în afară de mine și de tine, răspunse ea.

– Din echipa ta nimeni nu bănuiește nimic? La urma urmei, ați lucrat împreună.

Ea se foi puțin în fotoliu.

– Proiectul a fost împărțit pe module. Toate testele le-am făcut singură, la fel și asamblarea datelor, iar notele sunt criptate...

Ezită puțin. Martin Peterson ridică întrebător o sprânceană.

– Achan Rosenberg, reluă ea. L-am surprins de câteva ori analizând algoritmi și modulele de conectare. E foarte deștept și cred că intuiește ceva, chiar dacă nu are imaginea completă.

Directorul se așează pe scaunul rotativ din spatele biroului și își împreună degetele sub bărbie.

– Rosenberg..., făcu el, meditativ. Țasta e fizicianul împins acum un an și ceva la noi, printr-o intervenție de la Casa Albă, dacă îmi aduc bine aminte.

Elise Brockmann aprobă.

– Da. E foarte bun profesionist, chiar dacă orgoliul lui depășește limita stratosferei, răsese ea. Mi s-a părut însă curios când l-am surprins studiind algoritmi. Nu i-am spus nimic, dar părea că încearcă să afle cum sunt interconectați.

Peterson își subție buzele.

– Interesant. O să-l ținem sub observație. Ești sigură că toate informațiile despre *Pixiedust* sunt inaccesibile?

Mâna ei tăie aerul cu un gest ferm.

– Absolut. Doar eu am acces la depozitul criogenic, iar datele și modulele sunt criptate cu o cheie pe care doar eu pot să o accesez.

Se așează mai bine în fotoliu.

– Deci, ce se întâmplă de-acum încolo?

– Vreau să-ți iei câteva zile libere, după toată nebunia asta. Trebuie să iau niște decizii pe baza rezultatelor tale și am nevoie de timp. Plus de asta, răsese el, dacă mai stai pe-aici nopțile, o să-mi sară Peter în cap.

– Martin...!

– Nu glumesc. Ai o săptămână de concediu, fie că vrei, fie că nu. În ultima perioadă ai stat închisă în laborator zi și noapte și am nevoie să fii în formă pentru ce urmează.

– Ce urmează? Crezi că cei de la FDA² ne vor face greutăți?

² Food and Drug Administration – agenție federală, echivalentul ANPC, dar care se ocupă și de siguranța medicamentelor (en.)

– FDA..., mârâi el. Dacă ar fi doar atât ar fi bine, răspunse, privind din nou pe geam. Companiile farmaceutice se vor lupta cu ghearele și cu dinții pentru a ne pune bețe-n roate, la toate nivelurile. Ca să nu mai vorbim de armată...

– Fără politică, se scutură ea, comic, ridicându-se din fotoliu. Plec acasă.

Martin Peterson o îmbrățișă.

– Sărut-o pe Chris din partea mea și spune-i lui Peter că am să trec pe la voi sâmbătă. Să pună berea la rece.

– S-a făcut, răsese ea, apoi cu un semn de rămas-bun părăsi biroul, închizând încet ușa.

Rămas singur, Peterson privi câteva momente în urma ei. Zâmbetul îi dispăru de pe față, lăsând locul unei îngrijorări teribile. Ridică de lângă fotoliu servieta lăsată de Elise Brockmann, o așează pe birou, apoi o deschise încet, ca și cum ar fi conținut o bombă amorșată. Privi câteva clipe teancul de documente. Cu un oftat, le așează pe birou, își puse ochelarii cu ramă de oțel și deschise primul dosar. Mâna îi fugi mașinal spre pachetul de Camel.

În parcare subterană, Simon Stewart răsuci cheia în contact cu gândul la cina delicioasă și la sticla de vin care îl așteptau la *The Hideaway*, când pagerul folosit pentru comunicații criptate scoase un sunet scurt, ascuțit. Cu o presimțire sumbră, privi micul ecran pe care se lăfăiau, batjocoritor, trei cuvinte: „La mine. Acum.” Oftă resemnat, opri motorul și coborî din mașină, trântind portiera, strivind între dinți o înjurătură. Un singur om